

Narstid at have Pusterum. Jeg tror ikke, at det Ende, hvorunder vi lide her i Landet, er truffet saaledes til, at vi kunne vente Andet end, at det snart vil bryde op igjen, selv om vi nu lægge Plaster paa. Jeg tror, det skalde rase ud, at f. Ex. Krigsministeren skalde rase ud, saa langt, han kunde faae sin Finantsminister med, saa til vi formentlig nok lyse Dage bagefter; thi hvis dette Ministerium falder paa sine Gjerninger, saa vil der ikke være ret Mange Lytne efter at gaa den Vej bagefter.

Blandt de mange lignende Provisorier, Tillæg osv., som vi have set i de sidste tre Aar, saa er det nu foreliggende Forslag det mest talende Vidnesbyrd om, hvortil et saadant Regimente som det, vi nu have, kan føre.

Finantsministeren (Estrup): Det hote Thing vil jo vide, at Formen for det forelagte Lovforslag til Tillægsbevilling for indeværende Aar er ganske den samme som for den Tillægsbevillingslov, der fremkom i forrige Samling. Naar derfor det ærede Medlem for Veile Amts den Valgkreds (Berg) har angrebet Forslaget fra den formelle Side, at man ikke kan tale om Afgang fra en Finantslov, som ikke eksisterer, og heller ikke om Tillæg til en Finantslov, der ikke eksisterer, saa skal jeg kun lige overfor det ærede Medlem gjøre den Bemærkning, at dersom han vil foretrække den Form, at det kommer til at hedde: „Tillæg til de i Henhold til den midlertidige Bevilling af Indtægter og Udgifter udfærdigede Budgetter“ og stille Ændringsforslag i den Retning, saa skal jeg aldeles ikke have Noget derimod. Naar endvidere det ærede Medlem anskede over, at dette Forslag omfattede et saa kolossal Beløb som $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr., saa skal jeg for det Første bemærke, at jeg tror, vi tidligere have set Tillægsbevillinger, som have omfattet ligesaa store Beløb, og for det Andet skal jeg gjentage den Bemærkning, som jeg gjorde ved Forslagets Fremlæggelse, nemlig at af dette kolossale Beløb er noget over 4 Millioner Gjenbevillinger. Det ærede Medlem lagde særlig Vægt paa, at Ministeriet ikke en Gang kunde holde sig indenfor den meget vide Ramme, som Ministeriet selv havde skabt for de oprindelige Bevillinger. Sa, det forekommer mig, at det snarere bliver en Ros for Ministeriet, at det har gjort denne Ramme saa snever fra først af, at det har været nødvendigt at udvide den. Det forekommer mig saa langt fra at være en Dadel mod Ministeriet, at det tværtimod er en Ros for det, at det ogsaa paa dette Punkt har med saa stor

Moderation brugt den Myndighed, som har været paanødet Regjeringen ved denne Leilighed.

Berg: Ja, det er jo meget muligt, at man finder det Sidste morsomt her. Jeg tør vel ikke sige for den høitærede Formand, at jeg betragter det som en Haan; men i hvert Fald føler jeg det som en saadan, og jeg afviser denne Udtalelse for mit personlige Bedkommende. Finantsministeren har imod Grundloven labet sig et Finantsprovisorium, der er 7—8 Millioner større, end vi her voterede det, og saa kommer han her og siger, naar han nu kan bruge nogle Millioner mere, at dette er et Vidnesbyrd om, at han ved Fastsættelsen af Provisoriet har holdt sig indenfor Grændserne! Det Sprog fører man imod dette Thing! Den ærede Minister aftræfede imidlertid ikke, hvad jeg sagde. Efterat Ministeriet har brugt paa sit Provisorium især til 2 Ministerier saa mange Millioner mere, end der tidligere er voteret, kommer det med abskillige betydelige Tillæg til de samme Provisorier og bygger stadig rask videre i samme Retning paa en Række af Poster, meget store og betydningsfulde Poster, som det har optaget paa sit Provisorium, som her er under denne saglige Behandling med saarlige Grunde — hvorfor ikke konstitutionelle Grunde? Disse Poster opfører Ministeriet paa Trods af Folkethinget paa Finantsprovisoriet og forlanger her endnn et Tillæg til sit Provisorium af flere Millioner, og saa siger Ministeren: Det er en Ros for mig, at jeg gjør det saaledes, at jeg tager det i 2 Gange, første Gang selv, og saa foreslaar Dem at give Resten, altsaa at sætte den kostbare Guldfigur paa Ministeriets provisoriske Brandskæppe. Dette er, siger han videre, en Indrømmelse imod Dem! Det forekommer mig ikke, at nogen Minister kan byde os et mere krænkende Sprog. Men jeg tror dog ikke, at Ministeriet skal være saa overordentlig kaalshøgen, som man sigerovre i Sjælland. Ministeriet tror maaffe efter Udfigterne at dømme, at der nu snart er Haab for det til rent lovligt at kunne heise Seirsfanen over vore Hoveder, men der kunde jo komme Mænd i Veien med Slæder, og flere andre Ting i Veien for, at dette kunde ske. Jeg tror nu ikke paa, at den Gjerning, som dette Ministerium har udøvet her i Danmark, vil blive uhæbnet af vor følgende Udvikling, tværtimod! Skal ikke blot vor Frihed, men Landet overhovedet vente at bestaa, tror jeg ikke, at det vil bestaa uden at tage Regres mod den Uret, som er tilført det af dette provisoriske Regimente. — Med Hensyn til den formelle Bemærkning